

opusdei.org

Vigningar av Opus Dei

Opus Dei blev vigd av sin grundare vid fyra tillfällen: till den heliga Familjen (1951), till Marias allramildaste hjärta (1951), till Jesu allraheligaste hjärta (1952) och till den helige Ande (1971).

2024-04-17

1. Vigning till den heliga familjen (1951). 2. Vigning till Marias allramildaste hjärta (1951). 3. Vigning till Jesu allraheligaste hjärta

(1952). 4. Vigning till den Helige Ande (1971).

Personliga och kollektiva vigningar – både av stift och andra religiösa institutioner samt av civila sammanslutningar – har en århundrade lång tradition i Katolska kyrkan. Bland de mest populärt förankrade kan nämnas dem som görs till den allraheligaste Jungfrun och till Jesu heliga hjärta. Hela länder, städer, partikularkyrkor, ordnar och religiösa kongregationer, familjer och hem – och naturligtvis enskilda personer – har vigt sig åt Jungfrun, åt Jesu heliga hjärta eller åt andra titlar för att be om det gudomliga beskyddet i särskilda behov.

Samtidigt har denna handling alltid inneburit ett åtagande att leva ett

kristet liv: från att utföra en fromhetsövning till att låta det egna livet präglas av den andliga innebörd som den särskilda vigningen har, med strävan efter en varaktig verkan som formar den egna spiritualiteten. Av denna anledning brukar vigningar förnyas regelbundet, ofta varje år eller vid särskilda jubileer.

Opus Dei vigdes av sin grundare vid fyra tillfällen: till den heliga Familjen (1951), till Marias allramildaste hjärta (1951), till Jesu allraheligaste hjärta (1952) och till den helige Ande (1971). I samtliga fall tog den helige Josemaría detta steg för att be om Guds hjälp inför särskilda behov. Samtidigt tjänade dessa vigningar – och uppmaningen att de skulle förnyas år efter år – grundaren som ett medel att stärka vissa aspekter av fromhetslivet hos medlemmarna i Opus Dei.

1. Vigning till den heliga familjen (1951)

Den första vigningen ägde rum den 14 maj 1951, i kapellet tillägnat den heliga familjen – fortfarande under uppbyggnad – i Villa Tevere. Beslutet att förrätta invigningen fattades snabbt, kort efter att grundaren återvänt till Rom efter en resa till Spanien där han hade fått veta att några personer hade skickat ett klagomål mot Opus Dei till påven, undertecknat av föräldrarna till fem italienska medlemmar av verket. Brevet innehöll klagomål på deras barns beslut att söka inträde i Opus Dei, vilket de hade gjort av fri vilja.

Den helige Josemaría skrev sedan: »Rom den 14 maj 1951. Lägg våra medlemmars familjer under Jesus, Maria och Josef, den heliga familjens beskydd, så att de kan delta i verkets *gaudium cum pace* och av vår Herre

få tillgivenhet för Opus Dei" (AVP, III, s. 194).

Grundarens reaktion berodde inte bara på denna isolerade episod. Vid andra tillfällen, flera år tidigare, hade några familjer till medlemmar av Verket blivit varnade för Opus Dei av några ordensmän – något liknande det som just hade hänt i Italien – och det hade förekommit andra missförstånd från föräldrar som av olika skäl inte accepterade sina barns kallelse med glädje.

Samtidigt hade de flesta av familjerna tagit emot detta val med glädje och till och med närmat sig Opus Dei, så till den grad att de bad om inträde under de följande åren. Men den helige Josemaría, som hade en särskild tillgivenhet och sympati för Opus Dei-medlemmarnas familjer och gick så långt som att säga att de var skyldiga sina föräldrar inte bara livets gåva utan också ”nittio procent

av sin kallelse” (AVP, III, s. 188), blev djupt sårad av denna nya motsättning, särskilt eftersom han visste att de hade blivit missledda och handlade i god tro. Han blev alltid sårad av den falska anklagelsen att Opus Dei skilde barn från deras familjer, eftersom han ville precis tvärtom: att familjer skulle få del av Verkets hemkänsla och hjälp, särskilt om kraven i Guds tjänst innebar att en son eller dotter måste åka långt bort för att arbeta.

Å andra sidan visste han att denna anklagelse hade drabbat många institutioner genom historien och helgonens biografi är full av exempel på familjens motstånd mot en dotters eller sons kallelse. Jesus Kristus själv satte med skarpa ord (jfr Luk 9:59-62; 14:26) att följa Guds kallelse före att vara nära sina egna släktingar, och tydliga exempel på detta finns i hans beteende (jfr Matt 12:46-49; Luk 2:49).

I den formulering som upprepas i Opus Dei på den Heliga Familjens högtid ber man för Opus Dei-medlemmarnas familjer: "Giv, o Herre, att de alltmer lär känna andan i vårt Opus Dei, som du har kallat oss till för att tjäna dig och bli heliga. Ingjut i dem en djup kärlek till vårt Verk. Må de med allt klarare ljus inse vår kallelsets skönhet, så att de känner en helig stolthet över att du har värdigats välja oss och förstår att vara tacksamma för den ära du tilldelat dem. Välsigna särskilt deras medverkan i vårt apostoliska arbete och gör dem alltid delaktiga av den glädje och den frid som du skänker oss som belöning för vår hängivelse" (AVP, III, s. 195).

Med denna vigning till den heliga familjen förstärkte den helige Josemaría närvaron av familjen av Nazaret (jordens treenighet, som han brukade kalla den) i det andliga livet för medlemmarna i Opus Dei, både

celibatärer och gifta. Flera år senare bad han dem: ”att med större ansträngning söka närvaro, samtal, umgänge och intimitet med Gud vår Herre, Treenig och En, genom en familjär vördnad till treenigheten på jorden: må denna vanliga tillit till Jesus, Maria och Josef för oss och för dem omkring oss vara som en kontinuerlig katekes, en öppen bok som hjälper oss att delta i de barmhärtigt frälsande mysterierna om Gud som blivit människa” (Brev 14-II-1974, nr 1: AVP, III, s. 687).

I slutet av sitt liv framställde han denna andakt och kontemplerationen av detta mysterium, som han själv praktiserade, som ett överlägset sätt att nå Gud: "Jag försöker nå treenigheten i himlen genom denna andra treenighet på jorden: Jesus, Maria och Josef. De är mer lättillgängliga. Jesus, som är *perfectus Deus och perfectus Homo*. Maria, som är en kvinna, den renaste varelsen,

den största: mer än hon, bara Gud. Och Josef, som står bredvid Maria: ren, manlig, klok, hel. Herregud, vilka förebilder" ("Oración", 28-III-1975: Bernal, 1976, s. 319).

2. Vigning till Marias allramildaste hjärta (1951)

Den andra invigningen ägde rum den 15 augusti 1951 vid helgedomen i Loreto. Under de föregående månaderna hade grundaren haft en föräning om att ett allvarligt hot tornade upp sig över Verket på grund av ett antal indikationer som i varierande grad pekade i den riktningen. Men eftersom han inte hade några avgörande bevis och inte heller visste vem han skulle vända sig till för att agera och undanröja denna fara, fick hans inre oro inget utlopp. Till slut bad han alla medlemmar i Opus Dei att be bönesucken *Cor Mariæ dulcissimum, iter para tutum!* ("Marias

allramildaste hjärta, bered en säker väg för oss!”), och han fattade beslutet att viga Verket åt Marias allramildaste hjärta. Han valde helgedomen i Loreto, där det heliga huset vördas, och förrättade konsekrationen med spontana ord under mässan. Därefter skrev han en formel och angav att den skulle förnyas varje år den 15 augusti.

Månader senare kom det hot som den helige Josemaría hade anat i dagen, tack vare olika omständigheter, bland annat varningen från den salige Card. Schuster, ärkebiskop i Milano. Enligt tillgänglig information handlade det om ett försök att revidera Opus Deis juridiska status (som just hade godkänts slutgiltigt av påven ett år tidigare) för att ändra den i grunden, och även utesluta grundaren. Efter en bestämd protest från msgr Escrivá, som skickades i ett brev till påven, satte Pius XII stopp för alla

pågående förfaranden, och ärendet avslutades där.

Denna vigning är i harmoni med den djupa marianska anda som präglar det andliga livet hos medlemmarna i Opus Dei, och den bekräftade något som hade levts från början: att ställa verket och dess apostolat under den heliga Jungfruns beskydd. För att sätta in det i sitt historiska sammanhang bör man komma ihåg att Pius XII år 1942 vigde hela mänskligheten till Marias obefläckade hjärta och att han år 1948 inbjöd alla stift, församlingar och katolska familjer att göra samma vigning (Enc. *Auspicia Quaedam*, 1 maj 1948).

Även om den helige Josemaría inte gjorde någon direkt koppling till denna påvliga begäran – som handlade om världsfred – låg tanken i luften och kunde ha inspirerat grundaren, med tanke på det stora

behov som verket genomgick. Å andra sidan Pius XII:s proklamation av dogmen om Marias upptagning den 1 november 1950 var färsk i minnet, vilket gjorde det till ett dubbelt lämpligt datum för invigningen av Opus Dei.

3. Vigning till Jesu allraheligaste hjärta (1952)

Den 26 oktober 1952, på Kristi Konungens högtid, vigde den helige Josemaría Opus Dei till Jesu heliga hjärta. Det var den tredje invigningen inom loppet av ett och ett halvt år. Vi vet att ett av skälen hade beröringspunkter med de två tidigare: en ”de godas motsägelse” (jfr AVP, III, s. 227), som också hade att göra med Opus Deis juridiska status. En annan var den allvarliga ekonomiska situation som Verket befann sig i, för att kunna gå vidare med byggandet av högkvarteret och det provisoriska

säte för det romerska kollegiet av det heliga Korset i Rom. Arbetet kunde inte stoppas utan allvarlig ekonomisk och apostolisk skada, men det fanns inga pengar att betala skulderna. En tredje var förbönen om själarnas och världens frid. Därför fogade han till denna vigning bönesucken *Cor Iesu Sacratissimum, dona nobis pacem*, som han senare, på 1970-talet, kompletterade med orden *et misericors* ("Jesu heligaste och barmhärtigaste hjärta, ge oss frid!").

Beslutet att genomföra vigningen måste ha fattats av grundaren mellan april och maj 1952. I juni hade han redan förberett den formel som han skulle använda på Kristus Konungens högtid och som från och med året därpå skulle förnyas i alla Opus Dei-center (se dokument i AGP, A-85-2-01).

På morgonen den 26 oktober 1952, under tacksägelsen efter

kommunionen, vigde han Opus Dei inför en bild av det heliga hjärtat i det så kallade oratoriebiblioteket, som låg i anslutning till kontoret för Opus Deis dåvarande generalpresident, numera prelat. Kapellet var fortfarande under uppbyggnad och bilden var inte den som presiderar över det idag. Denna vigning var också en förstärkning av den kärlek och hängivenhet till Kristi heliga mänska natur som kännetecknar det andliga livet hos medlemmarna i Opus Dei.

Formeln visar den inre karaktär av personlig hängivenhet till Kristus som Escrivá de Balaguer ville ge denna vigning. Han påpekar nämligen att vi genom att viga Opus Dei »med alla dess apostoliska arbeten, viger vi även åt dig vår själ och våra själsförmögenheter, våra sinnen, tankar, ord och gärningar, våra arbeten och glädjeämnen. Vi viger särskilt våra stackars hjärtan åt

dig, så att vi inte har någon annan frihet än att älska dig, o Herre». I de avslutande böterna betonas kärleken till Kristus och hans Moder, tjänandet av kyrkan och påven samt den apostoliska iver. Den innehåller också en dubbel bön om enhet: ”Att genom kärleken alltid förbli förenade med Verket, vår Fadern, Fadern och våra bröder och systrar (...) må du finna din ro i våra hjärtan, så att vi alltid förblir innerligt förenade: för att vi en dag kan lovprisa, älska och åtnjuta dig i all evighet i himlen” (jfr AVP, III, s. 233).

Valet av Kristi Konungens högtid var lämpligt, eftersom mänsklighetens vigning till det Heliga Hjärtat, som Leo XIII hade gjort 1899, förnyades varje år på denna dag. Detta var vad Pius XI hade föreskrivit när han 1925 instiftade den nya högtiden (jfr encyklikan Quas primas, 11 december 1925). Det var därför en

dag som ägnades åt att förnya
önskan att identifiera sig med Kristus
och att delta i kyrkans
evangeliserande uppdrag för att
bygga upp hans rike, mål som Opus
Dei helt och hållet identifierar sig
med och som 1952 års vigning
förstärkte.

4. Vigning till den Helige Ande (1971)

Den sista konsekrationen av Opus
Dei utfördes av grundaren den 30
maj 1971 i generalrådets kapell i Villa
Tevere, vars altartavla är en
glasmålning som föreställer den
Helige Andes ankomst på
pingstdagen.

Anledningen till denna invigning var
flera. Framför allt ville den helige
Josemaría be den tredje personen i
den heliga Treenigheten om hjälp att
inspirera och vägleda alla verkets
handlingar och dess expansion ”i

själar av varje ras, språk och nation” och att öka heligheten hos dess medlemmar mitt i den doktrinära och disciplinära kris som drabbade många katolska institutioner under åren efter konciliet.

Formeln - den längsta och mest utförliga av de fyra - innehåller också en särskild bön för kyrkan, påven och herdarna. Det är mycket möjligt att han i denna vigning också hade i åtanke den nya juridiska formen för Opus Dei, vars förverkligande till syvende och sist var avgörande för försvaret av verkets genuina karisma.

Slutligen är denna handling en återspeglning av ett nytt uppvaknande av vördnaden för den helige Ande i grundarens själ - mycket gammal i den helige Josemaría men som under dessa år presenterade sig i hans själ som en ”ny upptäckt”, särskilt med

avseende på den helige Andes verkan i mässan (jfr AVP, III, s. 609).

Med denna vigning rekommenderade den helige Josemaría inte bara ytterligare en andakt till medlemmarna i Opus Dei. Hans syfte var att främja ett andligt liv mer präglad av den helige Ande, att hos dem som genom sin kallelse är kallade att söka helighet öka kontakten med Heliggöraren, som han brukade kalla ”den store förbigångne”, eftersom det var vad han var, åtminstone i den populära fromheten och även i en del av den teologisk-andliga reflektionen. Från dessa år härrör en homilia tillägnad den Helige Ande, som han kallade Den Store Förbigångne (senare samlad i När Kristus går förbi), och i vilken han understryker den helige Andens ständiga verkan i själarna och i kyrkan.

Bibliografi: AVP, III, s. 189-195, 195-202, 227-233, 609-611; Salvador Bernal, Mons. Josemaría Escrivá de Balaguer. Apuntes sobre la vida del Fundador del Opus Dei, Madrid, Rialp, 1976; Federico Requena - Javier Sesé, Fuentes para la historia del Opus Dei, Madrid, Ariel, 2002, s. 99-101.

Luis Cano

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://opusdei.org/sv-se/article/vigningar-av-opus-dei/> (2026-03-21)